

Teta ga je odvedla k slikarju. Vprašal je: »Kaj me bo moja mamica še spoznala, ko ji pošljem svojo sliko?«

»Kam jo boš poslal?« je vprašala teta.

»V nebesa! Tam je moja mamica, tam je moja stara mamica!«

Teti je bilo oko solzno.

Kaj ne opazite, otroci, žalosti na očeh tega ljubkega fantka?

Kdo ve, kaj je otrok mislil v trenutku, ko ga je slikar zaprl v temno kamrico?

Kje je mamica? Kje je stara mamica? Kam naj pošljem sliko?

Svetozar pošilja pozdrave in rože na grob svoje mamice.

Rosa je na pozdravih in svežih rožah, a ta rosa so solze...

Pozdrave pošilja vsem svojim prijateljem, ki čitajo »Zvonček« z mislijo, da se njegova mamica vrne vsaj za eno uro, da bo videla njegovo sliko in čitala te vrstice.

Iz grobov se ne vrne nihče in nikdar.

Pomilujte malega Svetozara in ljubite svoje mamice!

Ko se zagrne grob, je končano vse, le ljubezen ostane, ki sega preko grobov...

Mamica je le ena na svetu! Ko odmre mamica, si želimo videti njeno senco, a tudi te ni več, ostane le spomin, kakor se Svetozar le še spominja na svojo mamico, ki ga je ljubila in ljubila. —

Terice.

*Ste li že videli terice
in čuli trlic ropotanje,
ki v hladnih se jesenskih dneh
še v pozno noč kot žab regljanje
razlega glasno po vaseh?*

*Dekleta vaška in ženice
stoje ob trlicah lesenih
ter urno z njimi suhi lan
tero v predivo in v pramenih
ga gladkih skladajo na stran.*

*Sušilnica je za terice
zakurjena, na njej možaki
sede, suše, se grejejo;
terice se gorkoti taki
odrekaajo in smejejo.*

*Ogreva ude jim in lice
marljivo delo in veselo
se pogovarjajo, pojo
v zavesti sladki, da njih delo
koristno njim in drugim bo.*

Fr. Rojec.